

קיצור הדף היומי

יום שני, ט"ז בטבת תשפ"ב

מגילה • ח

אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל,
אלא דריסת הרגל, וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.

מתני' כר"א: ויתור אסור במודר הנאה שאף דריסת רגל אסור

אין בין נדרים לנדבות
אלא שהנדרים חייב באחריותן, ונדבות אינו חייב באחריותן.

- הא לענין 'בל תאחר' - זה וזה שוין.
- **נדר** - האומר הרי עלי עולה. **נדבה** - האומר הרי זו עולה.
מתו נגנבו או אבדו **בנדבות** חייב באחריותן.
- ד'לכפר עליו' - חייב באחריותו, ולא את שאינו עליו.
- וכריב"א: דכיון דאמר **עלי** - כמאן דהניח על כתפו

אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.

ולמשכב ומושב וספירת שבעה שוין. ונקראו 'טמא'

♦ **מזובו** - מקצתן מביאין קרבן ומקצתן לא [שנים]

וצריכא **לזובו** לכמה ראיות. וב' לטומאה וג' לקרבן - ולא להיפק.

• **מזובו** לדרשא. 'וכי יטהר' - לכשיפסוק, 'מזובו', ולא מזובו ונגעו.

מזובו וספר - שזב ב' ראיות טעון ספירת שבעה. ולא ק"ו מטמא

משכב ומושב, שאין לפרוך משומרת יום כנגד יום ואפי'

שמטמא משכב ומושב

• **מזובו** מרבי זב בעל שתי ראיות, [לחייבו ספירה]

'מזובו' למעט זב בעל שתי ראיות [ולא ממעט ד"א לישתוק קרא מזה]

ולא מדינא - שומרת יום כנגד יום תוכיח.

ולא למעט מנגעו - דא"כ ליכתוב וכי יטהר הזב, ולישתוק.

'מזובו' - לזב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.

אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה.

אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים.

• הא לענין שילוח [וטומאה] - שוין.

א. א"צ פריעה ופרימה. ד'וטהרו הכהן מספחת היא וכנס בגדיו וטהר'

ורבא דחה: דא"ה הך ד'וכנס בגדיו וטהר' דזב למה לא נאמר קודם

ב. אלא: 'והצרוע אשר בו הנגע' יצא שצרתו תלויה בימים ולא בגופו.

ג. אביי: 'כל ימי אשר הנגע בו יטמא', רק מי שצרתו תלויה בגופו

טעון שילוח. והא דמי כל ימי לרבות מצורע מוסגר לשילוח.

• •

תגלחת וצפרים לא ד'ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת',

יצא שצרתו תלויה בימים ולא ברפואות

לרפואת הרה"ג ר' אפרים בן מרים שליט"א